

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Dronning Margrete

Citation: Ploug, Carl: "Dronning Margrete", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 448.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid97992/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Dronning Margrete.

I Roskilde Kirke hun hviler bag
Ved Alterbordet,
Der stiger den sørte Sarkofag
Op midt i Koret.

Afnavet har Tidens gridske Tand
Dens nøgne Vægge,
Kun Dronningens Billed har holdt Stand
Paa Gravens Dække.

Der ligger hun i sin Marmordragt
Med Træk saa stive,
Og Kronen kun vidner om den Magt
Hun bar i Live.

Der ligger hun med sin Hoveddug
Og foldte Hænder;
At de vare vante til Spirets Brug,
Ej nu man kjender.

Engang ej saa hvidt et Skær der fød
Om hendes Kinder,
Thi hun havde mer af Mandens Lød
End andre Kvinder.

Og hun havde mer af Mandens Sjæl
End Mænd tilhobe:
I Danmark bar ingen Drot saa vel
Sin Purpurkaabe.

I Norden var ingen Aand saa stærk
Som denne Kvindes,
Og Ingen har efterladt et Værk
Saa stort som hendes.

Det aued Kong Volmer, der han stod
I dybe Drømme
Med Stighøjlen om den venstre Fod
Og Haand paa Tømme.

Og Trolden, til hvem han Bud lod gaa,
Ham svared atter:
„Den Gjerning, som Kongen grubler paa,
Den gjør hans Datter.“

Det skjønned Kong Volmer selv den Stund,
Han hørtes sige:
„Vorherre tog svarlig fejl, da hun
Blev skabt som Pige.“

Det skjønned og Sjællands Bønder godt
Paa Slagelsemødet,
Og kejsed derfor den Femaars-Drot,
Hun holdt paa Skødet.

Og dybere var den Folketro
End gro't adaare,
Da Olaf hin Unge i Falsterbo
Var lagt paa Baare.

Det vidste den skaanske Menigmand,
Til Thinge stævnet;
Thi hende til Husbond for Danmarks Land
Med Gny han nævned.

Det vidste de norske Herrer med,
At vel de gjorde,
Da Dannemænds Valg de toge ved
Og Troskab svore.

Det maatte den usle Sveadrot
Dog mest bekjende,
Som tro'de, at man med ussel Spot
Kan slaa en Fjende.

Hil være hun, „Dronning Brogeløs“
Og „Munkedeje“!
Den kronede Gjæk, hvor højt han fnøs,
Dybt maatte neje.

Hun brugte hans Slibesten slet ej
Til Sax og Naale,
Men hvæssede Sværd, hvormed han sig
Slet kunde maale.

Hun sad ikke ved sin Rok og spandt,
Som han lod raade;
Et kosteligt Perlebaand hun tvandt
Af trende Traade.

Han skikkede hende til Spot og Spe
Et Skjørt at bære;
Hun satte paa Isse Kroner tre
Med Sejr og Ære.

Han sendte en Vadmeisklud paa Stang
Som hendes Mærke;
Hun hejsed en Dug, hvori der sprang
Tre Løver stærke.

Han tog hende ej med Vold i Song,
Som han mon prale;
Men han maatte dandse som hendes Dreng
Med Narrehale.

Og aldrig han „Hætten“ paa sig drog,
Som han forloved;
Men Sveriges gyldne Krone slog
Hun af hans Hoved.

Ved Kalmar et Slot af Navn der staar,
Fortært af Ælde;
Dets søndrede Ruder Regnen slaar,
Dets Vægge hælde.

Dets knejsende Spir er faldet ned
Og Grunden revnet,
Af Fortidens Pragt og Herlighed
Kun Stumper levnet.

Nu Tyve og Skjelmer huses der
I Fangebure;
Men Mindet kaster et Straaleskær
Paa disse Mure.

Der holdt „Fru Margrete“ med gode Mænd
Hint Stevnmøde,
Hvor Tanken blev født, som altid igjen
Opstaar fra Døde.

Der plejed hun Raad om Rigens Tærv
I Fremtids Dage,
Og skænked sin Efterslægt en Arv
Foruden Mage.

Der fik hun den Regel tagen ved,
Som skulde gjælde,
Og rejse i trende Rigers Sted
Et enigt Vælde.

Der fik hun med Lempe lagt den Snor,
Hun havde tvundet,
Som skulde det hele skjønne Nord
Til Eet forbundet.

Der fik hun besvoret den Folkepagt,
Hvorom hun tænkte,
At den skulde trodse Verdens Magt
Og Tidens Længde.

Men aldrig saasnart var hendes Blik
I Døden slukket,
Saa var og det Træ, hun plantet fik,
Af Ormen stakket.

Og aldrig saasnart var hendes Haand
Til Støv forvandlet,
Saa havde og Norden mist' den Aand,
Hvori hun handled.

Og neppe var Baandet splittet ad
Af Christjærns Bile,
Saa randt der en Strøm af Broderhad
Foruden Hvile.

Og neppe var glemt hin Folkepagt
I Tider mørke,
Saa dalede langsomt Nordens Magt
Og svandt dets Styrke.

Men aldrig gjenvinder det gamle Nord
Sin gamle Hæder,
Før atter i „Fru Margretes“ Spor
En Slægt der træder.

Og aldrig vi fange den Storhed og Magt,
Som vi forliste,
Før Aanden os styrer, der holder Vagt
Ved hendes Kiste.

Og aldrig vi fange Frihed og Fred
Og gode Dage,
Før ærlig den Arv vi kjendes ved,
Hun lod tilbage.

Hil være hun i sin sorte Grav,
Kong Volmers Datter!
Engang vel hun hæver sig op deraf
Og fødes atter.

Hil være hun i sit Marmorskrud,
Den blege Frue!
Engang vel hun ganger i Livet ud
Med Rosenlue.

Hil være hun i sit tause Bur,
Den store Kvinde!
Gjenfødelsens mægtige Sejerslur
Er hendes Minde.

Peder Griffenfeld.

De Nordhavsølger kom med Brask og med Bram,
Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
I talløs, uendelig Række!
Da standsor Klippeholmen dem i deres Fart,
Da stejle de vældig, da fnyse de svart,
Men knuses til Støv mod dens Vægge.

Deroppe i Taarnet af Munkenes Hus,
I Koret til Kirken, som ligger i Grus,
Der sidder ved Gluggen en Fange;
Hans Øje blev mat, og hans Isse blev bleg,
Imedens han stirrede paa Bølgernes Leg
I Dage saa lange, saa lange.

Men blegt blev øj Mindet om hvad der forgik,
Og sløvt øj hans Sjæls indad skuende Blik,
Mens Aartier voxed af Dage.
Naar Bølgerne kom med Brask og med Bram
Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
Sit Liv han forbi sig ser drage.